

Ferencz Csaba
KERTEK ALATT

Oda nem ért el a tenger zúgása,
a vékaférőhelynyi szántó végében
a patak is kiszáradt már, csak
néhány csenevész fűzfabokor állt ott,
vénülő törzséből, friss hajtás híján,
repedt kérgű kórók meredtek az égre.
Búvóhelynek épp jó,
gondolhattuk, pedig
nem is nagyon zavarta senki
csatangolásaink szabadságát,
kedvünk a felfedezés mámorától
pacsirtaénekbe öltözött,
s az újságpapírba sodort száraz
levelek émelyítő füstjétől sem lett
keserű a gyermekkor íze.
A lebukás félelmét csipős
hagymába csomagolva,
hátunkat a lenyugvó nap
melegétől szédülő szellő simogatta,
és a hegy gerince, mint szunnyadni
készülő óriás, magára húzta
a szürkület paplanát...